

— НАША СИЛА В НАС САМИХ —

СТРІЛЕЦЬКІ ВІСТІ

VETERANS NEWS

Орган Української Стрілецької Громади в Канаді

— РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ —

АДРЕСА: BOX 2121. WINNIPEG, MANITOBA, CANADA.

Рік II. Ч. 9. 30. ВЕРЕСНЯ 1931.

WINNIPEG, MAN., September 30, 1931. Vol. II. No. 9.

Війна, Воєнний Стан і Єдиний Провід

"Великі проблеми віку розв'язують не промовами і постановами парламентської більшості, а залізом і кров'ю". Слова ці, що їх колись сказав геніяльний Бісмарк не стратили своєї сили.

Приладнавши ті волоті слова до наших обставин, ми матимемо таку формулу: **Самостійну й Соборну Українську Державу можна здобути лише залізом і кров'ю.**

А звідси висновок: ми ввесь час, аж до сповнення нашої кінцевої мети — Самостійної Держави — пробуємо на воєнному стані. А це й собі зобов'язує нас. Бо й найсильніші держави, як це показав досвід світової війни, кермовані інстинктом самозбереження, підчас війни відмовляються від завдань уселюдського характеру, проборкують егоїстичні стремління окремих класів і станів, обмежують до мінімуму духове й фізичне життя одиниць — все це з єдиною метою: **зодередити всю енергію цілого народу на фронті, де кується доля того народу.**

Конкретно це проявляється: 1. В суворій забороні будь якої пацифістичної пропаганди. 2. Обмеження цілої низки гро-

мадських свобод (вільного пересування, вільного продажу і споживання продуктів і т.д.) і збільшеній контролі уряду над життям і діяльністю громадян (обмеження компетенції парламенту, воєнна цензура і т.д.)

Інакше кажучи помітні тут дві тенденції: 1. національна ідея підпорядковує собі ідеї інтернаціонального (загальнолюдського) характеру; 2. стремління творчих сил народу створити єдиний волевий керівничий центр і підпорядкувати йому з жорстокою послідовністю відосередково-анархічні тенденції окремих класів, гуртків і одиниць.

Так роблять держави, які вже мають понад тисячку літ існування. Що ж казати про розбиті, бездержавні, маловироблені культурно народи! У нас наприклад, із другої половини XIX. в. починаючи, загніздилася пацифістична ідея, яка нарешті затроїла цілий наш мозок (інтелегенцію). За Австрії і Росії ми мали необмежені можливості служити у старшинському корпусі, себто мати під слушну хвилю своїх генералів і своїх булавних

STRILECKI VISTY — VETERANS NEWS

a monthly Journal Published by the Ukrainian Veterans Ass'n in Canada
188 McGREGOR ST. WINNIPEG, MAN.

Edited by Paul Shulha

And Printed by the People's Press Co.
at 185 McGregor St. Winnipeg, Man.

Річна передплата \$1.00 — Поодинокое число 10 центів.

старшин. Та не дивлячись на ті можливості, ми навіть активних молодих старшин мали обмаль. Бо кожний український інтелігент, насамперед був пацифістом! І деб то він пішов із власної волі до війська! А якщо служив, то з примусу ненавидячи цю службу. І ось у 1917. р. вдарив грім. І виявилась страшна трагедія нашого народу: войовничий у своїй масі нарід наш під рішучу хвилю свого життя, коли рішалося: "або волю здобути, або в дома не бути", — дістав пацифістичні мозги, дістав слабощку, миролюбиву руку, з якої все виховзав важкий меч, дістав голівку, що безсило схилялася на плечі при вигляді крові. Згадати лише писання в р. 1917. "Робітничої Газети" проти регулярної армії й "воєщини". Наслідки відомі: розбите корито.

Правда, пацифістична потвора трохи поморхла, але все ж треба до неї загнати осикового кола, що б вона вже ніколи не троїла серця наших людей. Війна була, є й буде, а для нас вона все точиться. А тому кожний, хто наважується проповідувати пацифістичні тенденції, той є зрадником власного народу, бо ослаблює підчас борні його сили. І нема йому місця серед вояків, що чесно повнять свій обов'язок на фронті і в запілі.

З питанням єдиного волевого керівницького центру в нас ще гірше. Здавалося б що тут все ясне і зрозуміле. І теоретично, звичайно, всі погоджуються, що треба мати такий центр; але спробуйте перевести це в життя! Правда, й вироблені держави не легко розв'язували, наприклад таке питання, як утворення єдиної команди на

французько - англійсько - американському фронті підчас світової війни, але все ж розв'язали його позитивно. Між тим у нас досить зробити перші кроки, щоб засаду єдиного центру перевести в життя, як ваші вчорайші співбесідники накинуться на вас як шершені. Все це, звичайно, прикривають вони своїми клопатами про "благо" народа, а на ділі йде тут лише про особистий вплив і значіння. Це "благо" народа, то є лише обіцянкою тих "благ" і крім аморального завдання ріжними спокусами приваблювати на свій бік маси. має ще й іншу темну сторінку. До чого можуть довести такі гасла, найліпше показує досвід українського селянина, який із субекта експерименту під гаслом: "грабуй награвлене!", став його об'єктом, отже жертвою безжалісних вивискувачів. Ма сам можна казати лише одно: що воля, отже держава власна, вимагають насамперед самопосягати й жертви. Коли ж народні маси хочуть лише щось урвати, а при тому крий Боже, нічого не втратити, то тоді справа їхнього визволення є річ безнадійна, отже втратять все, скорше чи пізніше. Тоді шкода й заходитися коло справи визволення!

Всім же реформаторам, що їх кортить перебудувати життя, належить пам'ятати, що для їхньої реформаторської діяльності насамперед треба мати терен і при тому терен вільний від реформаторів чужої пануючої нації. Значить, треба або під ними вести боротьбу, або ж — у протівному випадку — перейти до реформацийного табору чужої нації, що панує на тих теренах. Інакше ніколи не вийдемо із зачарованого кола.

А тому — єдиний волевіль, керівничий центр є "командію сіве іва пон" успіху в нашій визвольній боротьбі. Над тими, хто й досі цього не хоче зрозуміти й пе-

решкаджає утворити (такий центр, треба перейти до порядку денного, бо це люди, що або дбають лише за себе, або-ж безнадійні, поморхлі книгогризи.

Українському Стрільцеві в Канаді

М. К. Б.

Тобі, друже, український стрільче, мої думки, мої переживання записую сьогодні на цій канадійській землі — в альбом.—

Віками тебе виглядав український нарід, порабощений, поневолений і зрабований всіх прав вільної людини. Потоки сліз і моря крові прояв в неволі чужих народів — вижидаючи Тебе.

Століттями тужив за тим днем, коли невмірущий дух українського героя-козака зродить нову, свіжу збройну силу українського народу.

В годину вибуху світової заверухи, в день виповідження світової війни 1914 р. — мов силоетка на обрію всемірного пожару — виступив в рядах австрійської армії — січовий стрілець.

По кількох віках небуття українського війська появилася неначе віщий дух — український стрілець — нащадок українського козака.;

За чужу справу, за чужі інтереси поніс Ти, своє життя в жертву воєнного Молоха. Але в Твоєму серці шепотом говорила надія, що поява українського стрільця, це знак відродження українського війська.

І пішов, Ти, дорогою терпінь, болю й смерті. Свою історію, силу українського народу писав, Ти, багряною кров'ю по карпатських горах і подільських долах. — Розніс, Ти, по світі славне ім'я Українця, здобув військовою славу.

А коли настав час стати виключно на службу Українському Народові, Ти був авангардом, кадраю української Армії. Півтора року амагалась вона в такій не-

рівній боротьбі за здобуття Української Самостійної Держави.

Десятки тисяч трупів й тисячі інвалідів проречисто говорять про великий Чин українського стрілецтва. Слава про Тебе, український Стрільче увіковічена в народних піснях і українській літературі.

Не дійшов Ти до бажаної ціли. — Не приніс Ти ще радості, щастя і добробуту та вільності своєму народові.—

Ворожі сили й епідемічні хвороби змогли українську Армію й знищили її посеред шляху визвольного походу. —

Забрав Ти, український стрільче і сюди на канадійську землю, щоб тут без страху й голосно говорити про біль свого народу. Щоб тут зорганізувано в стрілецьких гуртках продовжувати існування української Армії. Щоб тут плекати серед української суспільності дух жертви, дух, самопосвяти і віддання себе одній великій всенародній цілі — Самостійності України. —

Тугою живеш Ти сьогодні за світлим Днем Волі свого народу. Пригадуєш собі, як голосом боевої сурми будив Ти свій український нарід до боротьби за Незалежність, як брязкотом воєнного оружжя, кликав Ти його на шлях Самостійності, як боевим зовом вів Ти його на шпиль Волі.

Ти, український стрільче, пройшов вже оден етап хрестної дороги, — шляхом слави. — Лишилась вона далеко за тобою на Батьківщині. Лишилась там, де гори Карпати синіють, там, де перекотиполом котити, де Дніпро славу козацьку бувавльщину розказує, де Чорне Море твою

рідну святу землю своїми плосками цілує, де сита земля золотим ковром важко-колосистої пшениці вкрита.

От на тих то доріжках, твої літа молоденькі розсипані, твоя доля розгублена, твоя слава сходить.

Пронискливим вором глядиш ти сьогодні в невідому даль майбутности і хочеш взглядіти ту хвилю, коли знова в бою новим порядку збереться українська Ар-

мія і очистивши від ворогів Україну стане на сторожі її Самостійности.

Смертельний стогін твоїх товаришів-стрільців на Маківці, передмогильне упінення товаришів-стрільців на Лисоні, передсметне наказування товаришів-стрільців десяткованим тифом — борися за волю України — нехай завжди відновлюють в тобі стрілецького духа і скріплюють вірність стрілецькому ідеалові Вільної Собороної Самостійної України.

Листопадове Свято

Зближаються до нас 14 роковини важких переломових подій, які відбулися на наших прабатьківських землях Галичини. Рік-річно все свідоме українське громадянство вірне ідеалам української державности відновлює і поглиблює в своїй пам'яті ту важку переломову подію. В традицію українського народу увійшло щорічне святкування листопадового свята, як гарний та величний спомин коли український нарід по довгих віках неволі скинув своє ярмо, повстала українська армія, повстала українська держава на західних землях України. Листопадове свято це пам'ятні роковини започаткування нової епохи в життю української нації. З днем першого листопада 1918 року розкривається перед нами нова сторінка української історії і многі з нас, в цих дальших впливаючих подіях були учасниками і свідками 13 літних визвольних зусиль українського народу.

З надходячими листопадowymi роковинами у багатьох з нас виринуть думки і питання, які підсумки наших національних зусиль, яке наше завдання в дальшій майбутности, по такій великій скількості жертв. По 13-и літах завзятої визвольної боротьби, коли наша нація знаходиться відчайманщиною чотирох окупантів, всі ми, що стоїмо на шляху визвольної боротьби викреслим з себе іскру невтоминої і у-

пертої витривалости на тих становищах, на яких ми станули 13 літ тому назад. Листопадове свято нехай стане для нас повною ілюстрацією і переглядом наших творчих національних сил. Погляньмо на себе і кругом нас, що ми закрипили за собою для відновлення майбутніх листопадowych подій. Це-ж свято не заключається в тільки самій зверхній урочистості, воно має виявити дійсно наше всенациональне обличчя, чи кров наших кращих синів, поляглих у визвольній боротьбі є вповні оцінена широкими верствами українського громадянства, чи бережемо ми дійсно на ділах могутній заповіт: "Вставайте, кайдани порвіте", чи ми вже досішли до того, щоб в день могутнього і памятного листопада бодай на одну днину змогли за демонструвати свою національну єдність. Чи тут на канадійській землі, де ми маємо повну змогу виявити себе на зовні, маємо свободу слова вільно висказувати свої погляди, ми зможемо стати всі одним фронтом до поглиблення і скріплення визвольної традиції, як також активних наших національних сил до дальшої невинної визвольної боротьби в день листопада.

Над цими справами годі тепер розводитися. Значіння листопадового свята серед провідних верств української суспільности в Канаді є надто популярне. Його

ровуміє кожний провідник українського просвітного. Т-ва чи другої організації, як також наші священники, наші учителі і другі українські інтелігенти. Розуміють його-значіння також ширші круги українського громадянства, бо вже в минулих роках дали на це явні докази.

Треба бути знові переконаним, що українська іміграція в Канаді все в національних справах поступає до кращого. Цього року, подібно як в минулих роках по всіх місцевостях Канади, де тільки живе

найменша горстка українських поселенців, піде одною організованою лавою на стрічу пам'ятних роковин першого листопада. Цегорічне свято першого листопада нехай стане явним доказом, що ми знові оцінюємо пам'ять поляглих борців і коли могили їх покриває вже зелена трава, а багато їх костей розкидає злобна ляхська рука, живе неусмирений дух завзяття до боротьби і серед заокеанської іміграції за виволення українських земель з під ворожого яра.

СІЧОВІ СТРИЛЬЦІ

Січові Стрільці, будьмо готові,
З ворогом до бою, станьмо як оден,
І з рідної-Неньки, здіймаймо кайдани,
А ворога нищім, кривавим огнем.

Не страшні нам тюрми, соловецькі острови,

Ні польські тортури, й червона чека,
Ворог добре знає, що його чекає,
Як його дістане стрілецька рука.

Стрільці без чести не схочуть умерти,
До бою наставлять стрілецькую грудь.
На крісах багнети, а в руках штилети.
Ворогові вкажуть правдиву путь.

Проклятий враже, пощо нас страшиш,
Для стрільців кайдани зовсім не страшні,

Стрільці кріси мають, у бій поспішають
І кайдани ломлять в першому огні.

Ми Україні присягу зложили,
Що волю здобудемо народів ми,
Вирвемось з неволі, бій зведем у полі,
В ростіч розлетяться наші вороги.

Ще болять нас рани, що нас катували
Польські посіпаки, й червоні кати.
Тож за ту зневагу, зложім всі присягу
І пімсту страшну зготуємо їм ми.
С. Кам'янецький.

Болюча Рана в Історії Литви

Кожного року 9 жовтня литовський на- рід згадує насильне заняття 1/3 части Лит- ви зі столицею Вильно. Цей день для ці- лої Литви є днем смутку і жалоби. Цей день нагадує кожному Литовцеві про о- шуканство Поляків та признання неспра- ведливості усіх тих, які силою закону мали б стати по стороні права і його обо- роняти.

1920-го року, 9-го жовтня польський генерал Желіговський по наказу польсь- кого маршала Пілсудського зломив 7-го цього місяця підписаний литовсько-поль- ский договір в Сувалках, несподівано ки-

нувся на Вильно, заняв місто насильно, яке по литовсько-російським договорі , дня 12-го липня заняла Литва, як власну територію. Підступно нападена литовсь- ка армія мусіла відступити зі своєї дер- жави на полудне і на сході, хоробро бо- рячися від чисельного ворога Поляка, яко му вкінці мусіла віддати Вильно, Трокі, Свінцянні, Ашміяни, Ліду, Гродно, Сейни, Сувалки, Августово. Таким способом за- няла Варшава насильно третю частину литовської держави, таким чином варшав- ский маршалок нападом на Вильно ство- рив гідкий і нечуваний факт в історії ми-

ра, наслідком чого не лиш литовська армія і суспільність борячися відчула погорду, але і опінія західної Європи звернулася проти неї. Союз Народів пробував примусити варшавських поляків направити зроблену кривду Литві, навіть самі поляки — їхні більш тверезі діячі — осуджували свою націю за їхні компромітуючі вчинки. Сам Пілсудський не сміючи на початках признатися співучасти виступив під плащиком бунтівника Желіговського.

Є все ж політики і в культурній Європі, які живаються навіть з самими більшими гадостями. По кількох роках невдали еке переметнів вплинути на варшавську совість, ці політики, махнули рукою. Конференція Амбасадорів дозволила Варшаві і на даліше володіти на виленсько-гродненській і сейму-сувальській області. Союз Народів хотів червоні, прибирає тепер вид немовби забув як ці області попали у варшавські руки, ці польські діячі, які в самім початку обурювалися на скруто-підступне загарблення Вильні, противилися її заняттю і просили Литовців не змішувати їх з бандитами Пілсудського, тепер самі згодні з досягненнями результатами. Навіть осмілений вдачами Пілсудський в році 1924 в своїй промові в Вильні мав відвагу признати перед світом, що не який то бунтівник генерал Желіговський, а він сам заняв Вильню і що зломані сувальського договору і польський наступ підготовлено заздалегіть правительством. По тій заяві Пілсудського ніхто не зробив Польщі ніякого закиду ні навіть Ліга Націй, яка стоїть на сторожі справедливості і в якій статуті видніє на першій місці закон про заховання міжнародних договорів. За недодержання неувральності Німцями супроти Бельгійців в році 1914. много держав виповіло війну Німцям. Польщі війни ніхто не виповів. Противно як на глум сиділо польське представництво в Союзі Народів як судія народів і оборонець міжнародного права, числячи себе рівночасно оборонцем статута і того насильства яке вона сама безвстид-

ним способом зломала та оплюгавила. Чи це не болочка іронія? Чи це не сміх над всею міжнародною справедливостю, яку так горячо заступає Союз Народів і всі другі входячи в її склад держави.

В 1914 р. Нації інакше реагували на зірвання міжнародних трактатів чим Литва у 1920 р. Литва не може так само відповісти як вони зі зброєю в руках, силою за недодержання договорів, тому, що Польща декільки раз більша від Литви. Це однак не значить що Литовці погоджуються з теперішнім станом. Світ в тим погодився. Не погодилися лише обі її частини: свободна-незалежна і варшавськими поляками занята Литва! Не помирилося з тим населення області виленської і сенської носячи тяжке варшавське ярмо — невдоволене відірванням від свободної Самостійної Литви. Обставленим і слідженим військовими жандармами і шпіонами Варшава докладає усіх зусиль ограничити свободу рухів, нищити усі прояви культурного життя переслідуючи литовські і білоруські організації, школи, пресу, окремих діячів, понижує місцевих поляків держачи їх в залежності від варшавських політичних урядовців, бувших надставників Галичини. Не лише Литовці Білорусини але й самі Поляки виленсько-сувальської області невдоволені зложившимися обставинами, не находять виходу з того положення. Дим виленського вулькана горить, лиш політики європейські кажуть що його не бачуть і запаху не чують.

Все ж таки не можуть вони не бачити руху в незалежній Литві. Литва голосно і ясно каже: Вильню мое, від Варшави його відірву! Західна Європа старається упокоїти Литву, а коли Варшава пожалується — робить Литві закиди. Все це однак без результату.

Литва не успокоїться. Всі, хто живий і здоровий в державі і нації кричить одним голосом: "Ми без Вильні не притихнем."

Правда, тяжче Варшаві з Вильном, чим Литві без Вильні. Литовці без Вильні не притихнуть, однак не пропадуть. Стрем-

лять і боряться за нього тому, що їм тісно і душно без одної території литовської держави. Без Вільна, без виленсько-сувальської області нема можності поширити усі ці набутки, які лежать в глибині литовської нації, тої нації яка з поконвіку ділила з нею спільне горе й вела спільні діла. Литовці жадають Вільна, бо виленсько-сенське населення їхні браття, одного роду, члени одної родини, бо они самі хочуть бути свободні! Хочуть їх освободити, щоби і вони помогли загальній роботі Литви, щоби і вони жили по людськи, як самі тепер живуть.

Поляки кажуть що Вильно польське місце. Чим вони докажуть що польське? Нічим. Вильно до Польщі ніколи не належало. Вильно все було столицею Литви, коли Литва була самостійною державою. У Вильні росла і ширилася литовська нація і литовська держава. Вильно все було політичним, економічним і культурним осередком. Воно осталося осередком і тоді, коли Литва втратила свою незалежність. Поляки кажуть будьтоби у Вильні більшість поляків. Дійсних поляків не було і не може бути. Говорячи литовсько-польсько білоруським жаргоном мешканці Вільна це опольщені Литовці і Білорусини. 400 літ польські єпископи, ксьондзи і монахи вмаляли в Литовців, що католицтво і польськість це те саме, бо все, що литовське то поганське, чортівське. Таким способом поляки спольщили литовське дворянство та більшість населення по містах а навіть частинно по селах. Тих спольщених Литовців показують всюди як поляків. Їх однак не можна зачислити до Поляків, бо много з них зрозуміло свою національність. Другі ще зрозуміють. Правда, в останніх літах найшлися у Вильні правдиві поляки. Це тому, що поляки старіються всякими способами їх туди спровадити з корінної Польщі приманюючи їх різними улекшеннями, заводячи в одній державі два сорти горожан.

Польща чисельно сильніша, думає що Литва не зможе ніяким способом освободити

своїєї сторони, своєї столиці. Забуває при цьому, що в склад польської держави входять не лише литовські землі, що загарбали вони около 150. 000 Км² українських земель, 7. 000.000 Українців, держать около 45.000 Км² білоруських земель з 2.000.000 Білорусинів. Мають ще німецькі землі, що разом виносить більше чим половину польської території. Дальше що майже половина мешканців Польщі це не поляки і поляків не навидають та стремлінням тих народів є: відірвання від польської держави і раз на все скинути польське ярмо..

Литовці радіючи незалежністю і вільною своєю державою, желяють цієї вільності литовським землям окупованим Варшавою, та згідні і піддержують всі українські і білоруські стремління скинути вороже ярмо і досягнути незалежність своєї нації. Підтримують їх не лише як своїх союзників проти Варшави, але уважають і знають їх цілі і права на незалежне життя, реалізацію своїх найсвятіших ідеалів, та стремлять щоби теперішня псевдо-Польща роздута чужими сторонами, опинилася в своїй етнографічній границі і стала з держави національностей — національно-польською державою.

Строго ошукані, зломанням сувальського договору не вірять литовці ніяким варшавським правительствам, варшавсько-польському суспільству, або окремим того суспільства особистостям, ні їхнім заявам, запорукам і присягам. Хто раз ошукан збрехавши, тому ніхто ніколи не вірить. Маючи досвід з минулого, як теж узнавши се на собі практично за останні літа, розуміють литовці добре, що нема для них спільної дороги, що поляки зі своїм традиційним обманством та жаждою загарбання всего що чуже спокійним литовцям не приятелі. Що дружба з Польщею може мати лише ті самі наслідки які виникли з Унії Любельської де потапаюча Польща стративши свою незалежність в дружбі потягнула за собою і Литву. Ці думки повстають у кожного Ли

товця 9-го жовтня кожного року, коли думає о насильнім відірванню від них виленської області. Не жалею переповнені їхні серця, згадавши негідний поступок Пілсудського, не песимізмом безнадійним без світлої будуччини, тільки з твердим наміром боротися за Вильно і Вильно відбити! Не просять заходів або поміч чужих держав, лиш ясно і отверто заявляють свої права на Вильно і всю Виленщину (Трокі, Свінцянн, Ашміяни, Ліду, Гродно, Сейни, Сувалки і Августово.)

Не скрито, підступно напасти, не обманути як їх обдурили в Сувалках, лише відкрито в очі говорять Варшаві: "відберемо і задержимо стару литовську столицю Гедиміна і Вітолда, освободимо уся договором означену область, освободивши дамо таку спромогу життя, що теперішні тяжкі відносини дасться скоро забути.

Кавнас 12. 8. 1931. р.

3 ЗА ДРОТІВ

За баракком барак, куди глянеш скрізь
козак,

І обличча у нього понуре,
У неволю попав, бо він волю кохав,
І за селосадили за мурі.

Мов орел степовий, у неволі сумний
Походжа — про Україну мріє, —
Де зелена трава, де в квітах вся земля,
І тепленький вітер віє.

Чоло темне мов ніч — і згадав її річ,
Як в останнє з нею правшався,
Обнімав миловав, а сам слези ковтав
І назад повернути обіцявся.

А тепер, де вона? бідна пташка сумна
Кожний день його виглядає...
Оглянувся козак — чи далеко барак,
Крадькома слези втирає...

Ланцут 22-го серпня 1919.

І. Зварич.

**НЕ ЗАБУВАЙТЕ ЗА УКРАЇНСЬКИХ
ПОЛІТИЧНИХ В'ЯЗНІВ**

ПОЛЬСЬКА ПРЕСА ПРО ВБИВСТВО ТАДЕЯ ГОЛУВКА

"Слово" у Вільні, пише: "Марко було-б в годині, коли це пишемо, отже в дві години по страшнім вбивстві, дошукувати, хто, що, чому. Справники не викриті — доносить депеша — вбили віцепрезидента клубу Б. Б. Тадея Голувка. Хто були ці справники — більшовики, Українці німецької орієнтації, люде ділаючи з мотивів особистої пімсти, соціялісти? Порожнє роздумування над тим питанням не повдержить глибокого жалю, не улегчить, не поможе нам в нічмі. Яка втрата! Яка-ж велика, величезна, яка-ж неповетована страта!"

"Час" в Кракові з 1. X. 1931. пише: "Бл. п. Тадей Голувко, визначний діяч з табору ББ, соймовий посол і віцепрезидент соймового клубу того-ж блоку, впав жертвою скритовбивства, якого мотивів не тяжко догадатись. Від року провадив він з рамені уряду угодову акцію між поляками а русинами, (!) а в останніх днях віддавався їй дуже запаланим. Публична опінія здогадується в тому, що рукою вбийників покермувала, терористична партія українська (УВО), на чолі якої стоїть, резидуючий в Берліні, "полковник" Коновалець. Та сама група зорганізувала минулого року саботажі, підпали та вбивства, енергічно подавлювані польським урядом. Обставини його смерті цілковито пригадують смерть бл. п. Андрея Потоцького, незабутнього намісника Галичини, який віддав життя тому, що зміряв до польсько-руської згоди. Навчені тим досвідом, два українські аличинці — за тим все промовляє — забили й тепер нинішнього пропагатора польсько-руської згоди."

"Курер Варшавскі" пише: "З його (Голувка) ініціативи ведено від довгого часу розмови на тему "порозуміння" з Українцями. Надзвичайно далеко посунена ком промісовість бл. п. президента Голувки у відношені до Українців (!) давала для його старань великі шанси реалізації. Тому

його смерть в теперішнім моменті має незвичайний вислів. Скритовбийство в Трускавці вдарило в цілою премедитацією в людину, що мала символізувати можливість польсько - української угоди".

"Курер Порання" пише: "Є майже звсім певним, що вбивство має політичне підложжя, та що Голуфко явив з руки тих, для добра яких працював, бажаючи погледити польську рацію стану з культурними і національними аспіраціями польських громадян української народности. Все здається вказувати на факт нової нечуваної у своїй грозі провокації, що має на цілі закармлювати польсько-українські відносини в переддень сесії Ліги Націй. Стріли, віддані в Трускавці, були призначені для ужитку в Женеві."

"Польовик": "Не улягає найменшому сумнівови, що останній замах виконала бойка "Української Військової Організації", яка працює тайно в Сх. Галичині. Найбільш правдоподібне, що ініціаторам замаху ходило про викликання сильного вражіння на публичній opinіi в добі сесії Ради і асамблеї Ліги Націй, де має розглядатися справа т. зв. палифікації Східної Галичини. Правдоподібно рахують вони також на те, що есентуальні одветові кроки у звязку з поповненням злочинном дадуть Українцям нові аргументи для скарг. В кожнім випадку зі смертю пос. Голуфка справа польсько - української угоди є значно утруднена, оскільки не зовсім похована на довший протяг часу".

"Дзень Польскі" пише: "Українські злочинці допустилися вчинку, що може мати глибокий вплив на розвиток національних відносин в Сх. Галичині, тим більше, що за жертву своїх злочинних інстинктів вибрали одиницю, яка цілою душею і серцем працювала в напрямі створення мирного співжиття польсько - руського."

"Експресс Порання" пише: "Отже ціла його діяльність на публичнім полі від ряду літ не мала більш бажаної мети, як досягнути угоди і мирного співжиття з русинською людністю". Польська державна

ідея, з якою він яшов до тої людности, була ідеєю рівних прав і рівних обовязків супроти спільної Річипосполитої".

"Курер Червоний" пише: "Чогож ще більше треба, щоби поставити на ноги всіх, що є покликані до оборони безпеки Річипосполитої? По так численних атаках саботажу на східну частину краю, — по збройних нападах і рабунках. — по багатьох систематично переведених атаках терору, — по стільки злочинах — чого ще більше треба, щоби викликати гнів та силу польської держави? Злочин поповнено з такою премедитацією, після так подрібного обдуманого плану, що не улягає найменшому сумнівові — є ть, що одно злочинне діло організації розшалої гайдямаччини. На протязі серпня доконано нападу на банк, потім в білий день нападу в Трускавці в хвилі, коли тисячі мешканців переходило майже робіч місця нападу, в кілька днів пізнійше вбито поліційного агента в Бориславі. Слідство в тих всіх випадках ще не закінчене в цілости, однак ствердило у випадку нападу на пошту без сумніву участь українських боевиків в під знаку УВО. Факт огидного вбивства, поповненого на особі бл. п. Голуфки в повні сезону, в численно замешкалім пенсіоні укр. С.С. Василянко, помимо того, що по останніх нападах зміцнено поліційну охорону в Трускавці та в нафтовій частині, мусить доказувати, що існує якась глибоко законспірована організація боево - переворотова, що одержує інструкції із зовні та що продовжує безсумнівно методи бойки УВО."

"Курер Польскі" пише: "Всі дані та теперішнє слідство переконують нас у тому, що єдиним мотивом злочину було бажання непочитальної маніфестації націоналістично - української. Де шукати провідної нитки того шаленого кроку? На разі рисуються дві гіпотези: знана нам добре акція терористична ОУН або також комуністичних груп".

"Слово Віленське" пише: "В останнім періоді свого життя бл. п. пос. Голуфка

можна було уважати за найактивнішого та найгарячішого представника велико-державницької польської думки. Знаменито розумів "креся", подібно знаменито розумів проблеми польської міжнародної політики. Під тим оглядом довго його ніхто не вступить".

"Курер Віленський" пише: Бл. р. Голуфко був одним з найвірніших, найбільш довірених жовнірів Йосифа Пілсудського. Від варстату публичної праці відірвали його руки нікчемних алочинців; відданого та заслуженого працівника, що в очах багатьох мав сповняти завдання, сягаючи далеко в глибину проблеми згідливого співжиття та співпраці з Польщею народів "побратимчих".

Президія ББВР: "Всі ознаки вказують на те, що грозою переймаюче вбійство має характер терористичного політичного акту. Померший трагічно в силі віку

бл. п. Т. Голуфко був одним з найвірніших жовнірів команданта Пілсудського. Передвсім віддавався Голуфко проблемам національних меншин в Польщі, працюючи консеквентно з польським народом у згоді з інтересом польської держави".

Дрогобицький староста Порембальський видав відозву, в якій є: "Останні алочини на терені тутешнього повіту, що їх dokonують незнані алочинці, а які припечатано огидним, скритовбийством на особі бл. п. посла Голуфки, порушили до глибини опінію всіх верств суспільности".

Львівський воевода Ружняцький видав відозву, в якій є: "Публична опінія є потрясена фактом скритовбийства, dokonаного на особі посла бл. п. Тадея Голуфки, в якому ціле суспільство слушно бачить носія ідеї згоди та співпраці всіх горожан Річипосполитої польської".

Українська Справа в Женеві

Кожне право треба боронити ділом, як що це право не має остати порожньою фразою записаною на папері.

Як повідомляє українська преса — Комітет Трох, який мав за завдання прослідити слушність українських жалоб проти польського насилства на Західно Українських Землях, передав цю справу Раді Ліги Націй. Про дальший перебіг цієї справи довідуємося, що ніби Ліга Націй має зайнятися українською справою аж на січневій засіданню 1932 р. На оправдання відрочення справи подає Ліга Націй, що другі питання світової ваги не дозволяють її зайнятися в теперішній час українським питанням.

Це вже не перший раз, коли Українці на міжнародних трибунах світової політики підвигали своє слушне право і завсідги власть імуші відсували українську проблему на другий плян. Вже майже 14 ро-

ків живемо ілюзіями, будьтоби наші слушні національні домагання будуть узгляднені ідеалами гуманности і якоюсь міжнародною моралею. Правда, - у нашія зтяжніи визвольній боротьбі в критичних хвилях, коли ми знеможені, зневірені, до крайности вичерпані на своїх власних силах, жили і потішались тими ілюзіями, будьтоби вже хоч раз зрозуміють нас, але завсідги оставала одна і та сама реальна дійсність. Світ не жив сентиментами так я ми, але числився тільки з фактичною силою. В попередніх літах ті ілюзії - надії зробили нам в дечім прислугу, бо вони були тим імпульсом, який серед загальної зневіри, розбиття і кволости гартував нас і спонукував нас до чину, тим самим скріпляв нас на силах. Тепер по 14-ох роках

Ілюзії-надії вже не можуть нас задовольнити і прямо є пережитками в засобах нашої активності. Ми мусимо оперти свою діяльність на досвіді минулого в тим зрозумінням, що тільки доконані факти нашої сили і наших стремлень до вільного державного життя можуть реалізувати дипломатичні і пропагандивні заходи.

Застановімся під яким кутом точки погляду ця Ліга Націй мала і має розглядати і рішати українську справу? Хто-ж це та Ліга Націй?, які її заходи і стремління в міждержавній політиці? Осудім справу не після словесних формулок і кличів, але по дійсних фактах діяльності цієї Ліги. Ліга Націй є то організація побідоносних держав минулої світової війни в якій склад входять також повоєнні державні твори основно залежні від тих побідоносних держав. Головним завданням Ліги Націй є боронити своїх власних інтересів і держати рівновагу світової політики в своїх руках. На доказ цього, що Ліга Націй не є жадним міжнародним трибуналом а звичайною торговицею міждержавної дипломатії є це, що за час існування Ліги Націй вплинуло до секретаріату 525 жалоб, так званих національних меншостей (поневолевених народів) і ані одна з них не була справедливо вирішена, бо осуд в Лідзі Націй не опирається на моралі і справедливості, але тільки на інтересах поодиноких сильних держав. Щоби правуватися перед трибуналом Ліги Націй за мало мати слушність і справедливість по своїй стороні. Це ще в повні не вистарчає, треба рівночасно виказатися силою, котра може в разі потреби постояти за слушність і справедливість.

Коли-ж врешті українська справа прийде на дневний порядок обряд Ліги Націй? Вона може тоді доперва прийти на дневний порядок і бути актуальною і світовою ваги справою, коли не за нашими жалобами списаними на папері, але за нашими слушними жаданнями будуть слідкувати доказані факти нашої національної сили на наших прадідних землях. "Тверде се-

рце" Ліги Націй тоді доперва здригнеться і на наші терпіння збудеться в неї "сентиментальність", коли наша сила заважить не тільки на шкурі драгитивної Польщі, але і на інтересах других держав, що створили ту Польщу і нею опікуються. І як приїде до цього, що українська справа булаби в якімсь змислі вирішувана Лігою Націй, то це не булаби жадна ласка ані якась спеціальна любов і співчуття до української нації, але неминуча konieczність вимушена ніяким іншим чинником, тільки нашою активністю опертою на власних силах. Отже українську справу рішатиме українська нація, а Ліга Націй і другі подібні створені в будучині установи можуть легалізувати доконані факти.

Містичні ілюзії й надії мусять заступити тверде переконання, що тільки на власних силах оперта і організована праця може довести нас до бажаної цілі. Нашу визвольну боротьбу мусимо оперти виключно на рішучості і хоробрості нас самих, як також на добре придуманому плані організації всіх наших сил та головне на однім одноцільнім провіді. Ворог має одну зясовану мету — знищити нас і він стремить до цього всіма способами. Отже ми маючи зясовану мету — Самостійну Соборну Українську Державу — стремім всіма засобами безоглядності і рішучості до тої нашої мети, бо мета освячує средства. Не оглядаймося на сентиментальність рабського покрою, бо тої сентиментальності не мають зглядом нас наші вороги. Відкиньмо всі пляни політики "хитрого малороса", що всіх хитрив і сам дурним остався, нічого не випросимо і не виплачемо. Одинокий наш шлях, це шлях затяжної безоглядної боротьби — питання життя чи смерті цілої нації і для тих що вступили на цей шлях, немаєвороття.

Над вересневим рішенням Ліги Націй в українській справі перейдім до дневного порядку а головню скріпим належною чинністю наш визвольний національ.-революційний фронт на прабатьківських землях.

МОЇ ВРАЖІННЯ З МУС ДЖОВ, САСК.

Бажаю поділитися зі шановними читачами "Стрілецьких Вістей", своїми враженнями з місцевості Мус Джов, Саск., в якій я мала нагоду перебувати у вересні цього року.

Приїхавши до Мус Джов, моїм першим бажанням було як членкині Жіночого Відділу при Осіднім Гуртку УСГ. у Вінніпегу, познайомитися з членами 13-го Гуртка УСГ. і з членами Українського національного товариства Український Народний Дім в Мус Джов, Саск.

В тім намірі зайшла я до Українського Народного Дому на представлення "Сватання в Саскачевані" і в слідуочу неділю на представлення "Безталанна."

При тій нагоді я познайомилася з Вп. громадянами: П-нею Василишин, Золотухою, Подольською та з дівчатами: О. Василювською, Бальсамівською, Панькіною, Боруцькою, Кравець і з мущинами: Васишин, Золотуха, Артишком і з другими українськими громадянами.

Коли в других організаціях підчас літнього сезону праця остає, то в Українським Народнім Домі в Мус Джов протилежно. Там Аматорський Гурток працює з добрим успіхом, про що я мала нагоду переконатися будучи на двох представленнях. Гра аматорів була знаменита, як рівножсая Українського Народного Дому була переповнена публікою. Дуже приємне враження зробило на мене це, коли я побачила, що підчас павзи пані Подольська зайнялась кольпортажею літератури УВО. помежи присутніми гостями. Підчас сего виринуло в мене питання: А деж члени мущини місцевого Стрілецького Гуртка? коли жєнщини займаються такою працею, як-поширенням літератури УВО. Можливо що жєнщини мають в цїм ділі більший успіх, тому то управа Гуртка приділяє їм цю працю.

Між іншим я інформувалася так у саях члєнів УСГ., як також місцевих громадян про відносини і працю місцевого Гуртка УСГ., про що відтак я сама наг-

лядно переконалась. Місцевий Гурток в найкращім порозуміню працює з товариством Український Народний Дім в Мус Джов і своєю досить видатною працею зумів приєднати собі симпатії серед місцевого українського громадянства.

Хотяй під цю пору більшість члєнів місцевого Гуртка виїхала на жєнєва і праця в Гуртку була дещо припинєна, але я вєнесла враження певного переконання, пїз навши особисто члєнів управи тов. Золотуху, тов. Артишка і других, що в тих людєв є велике зрозуміння до нашої визвольної національної справи, добрий організаційний хист, добра непримущєна воля і самопосвята до визвольного діла. Маю надію, що місцевий Гурток своєю солідарністю і працею вибєється на становище одно з перших, серед других Гуртків УСГ.

На сходинах Гуртка, на котрих були присутні також місцеві громадяєне, члєни Українського Народного Дому, на запрошення тов. Артишки, я заняла слово інформуючи присутних про працю нашого Осіднього Гуртка у Вінніпегу, як також згадала, що цього року за ініціативою кількох наших товаришок у Вінніпегу, засноваю Жіночий відділ на правах члєнів прихильників УСГ. Як повище я надмінила, що жінки в Мус Джов беруть активну участь в праці місцевого Гуртка. Я звернулаь до присутних гостей зі завимом, щоби для скріплення своєї діяльності, спрямували свою працю в організованій формі жіночого відділу при своїм Гуртку.

З найбільшим задоволенням мушу заявити і поділитися радісною вісткою, що зазив мій не остав без успіху.

Справа організації Жіночого відділу в Мус Джов, прийали з найбільшою прихильністю жінки і дівчата та запєвнили мене, що вони доведуть це діло до доброго успіху.

Я очікую вістки про виконання їх прєрєчення, чи вже Жіночий відділ в Мус Джов стане як організаційний відділ УСГ.

Перед самим відїздом, з Мус Джов до Вінніпегу, я познайомилася з товаришом

В. Козаком, головою Гуртка УСГ в Ріджайні, Саск. Про його активну діяльність в Українській Стрілецькій Громаді я попередно дізналася від товаришів у Вінніпегу, як також з українських часописей.

При тій нагоді складаю як найщирішу подяку за товариську гостинність і прихильність, якою прийняли мене членкині Українського Народного Дому і члени Гуртка УСГ в Мус Джов, Саск.

Ольга Гупалівська.

ПРЕСОВИЙ ФОНД СТРІЛЕЦЬКИХ ШТЕЙН

На пресовий фонд Стрілецьких Вістей зложили:

По \$25. 00. Гурток УСГ Монреаль.
По \$1.00. Е. Довгань, В. Демянчук, С. Корбан, С. Топольницький, О. Созанський, о. М. Григорійчук, М. Глібчук, Д. Пех, Й. Г. Пакветте.

По \$0.50. Е. Загоруйківна, М. Грегоращук, Я. Бойко, Г. Крисоватий, Ю. Третяк, Д. Мацелюх, Ст. Теслюк, А. Кучмай, М. Коста, Т. Білик.

По \$0. 25. І. Гавліч, І. Марцінюк, І. Курик, М. Данилевич, М. Корчавський, П. Гриневич, Й. Олещук, М. Ленко, Й. Бобій, Т. Данилевич.

По \$0. 20. М. Микитюк.

Разом \$42. 35.

Збіркою на пресовий Фонд занялися члени Гуртка УСГ в Монреалі. Всім жертводавцям складає Адміністрація Стрілецьких Вістей щирю подяку за їхню жертвенність, що в такий прикрий час не жаліють своїх жертв на піддержку органу Української Стрілецької Громади.

Слідуючий Гурток?

НА ВІЧНУ ГАНЬБУ ПОЛЬЩІ

Книжка обнімає 152 сторін; 39 знімков.
ЗМІСТ: — І. частина: А. Описи ляцьких арварств та звірств. 1. Пацифікація Сх. І аличини. 2. Погром Українців у Збаращині. 3. Вандали і Варвари. 4. Гірше звірів. — Б. Протоколи очевидців, зізнання побитих, лікарські свідоцтва, судові документи, інтерпеляції соймаві, описи й петиція чужинців. 5. Обіздка єпископа Бучка. 6. І. Терпилак про своє побиття. 7. о. М. Блозовський про своє побиття. 8. о. Е. Мандзій про своє побиття. 9. Як я пережив польську "пацифікацію" (пише В. Починюк). 10. Військова карна експедиція в Гах. 11. Протоколярні зізнання про польські звірства. 12. Судові документи про польську "пацифікацію". 13. Лікарські свідоцтва. 14. Зізнання побитих. 15. Українські послы про своє увязнення в Бересті. 16. Інтерпеляція клубу українських послів. 17. Англійський очевидець про жертви польських погромів. 18. Американець, жертва польського звірства. 20. Трагедія України. 21. Події в селі Черче. 22. Місс Шіпшінкс про польські варварства. 23. Американський кореспондент про польські погроми. 24. Амерк. кореспондент про "пацифікацію". 25. Англійські парляментарі в обороні українського народу..

II. частина: — Протестна акція проти польського терору. 1. Англія, 2. Америка, 3. Канада. 4. Бразилія, 5. Чехословаччина, 6. Німеччина, 7. Франція, 8. Бельгія, 9. Італія, 10. Данцінг, 11. Литва, 12. Австрія, 13. Швайцарія, 14. Інші країни.

Ціна книжки 55 ц. Замовлення слати до

Української Стрілецької Громади
BOX 2121 WINNIPEG, MAN.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ одиниці безпартійний в національному дусі редагований укр. часопис "НОВИЙ ШЛЯХ". Виходить щотижня. Передплата 2 дол. річно. Адреса:

NEW PATHWAY 10826 — 96 St. — Edmonton, Alta.

СВІДКА ПАЦИФІКАЦІЯ

І знову стогін, плач, голосіння
На українських землях.
І знову клятий лях знущається
На наших рідних братах.

І знову свищать варварські нагаї
По спинах наших братів,
І знову по тюрмах ляхських повно,
Наших зав'язятих боевиків.

І все перед нами лежить
Той тяжкий тернистий шлях
Вінніпег, Ман. 20-го вересня 1931.

І все знущаються над нами,
Дикий москаль і варвар лях.

І за що?, спитавби хтось,
Так катують наших братів?
Відповідь ясна — Волі бажаєм —
І час нам скинуть марку вічних рабів.

Та ніхто нам не дасть полекші,
Тільки самі ми зробимо це —
“Хотіння Волі” — це клич одинокий,
Який з неволі нас певно спасе.

Скиталець.

Купуйте! Ціна 10 цент.
УКРАЇНЬСЬКА СПРАВА В ПАРЛЯМЕНТІ
В ОТТАВІ.

За весь час існування української імміграції в Канаді це перший раз заговорив канадійський парламент в Оттаві про українську справу нашого Рідного Краю, присвячуючи їй цілий день.

Все що говорено в парламенті записано стенографічно і випечатано в книжечці “Гесард” з дня 8-го мая 1931. Ця книжечка є історичним документом. Вона повинна знаходитись в бібліотеці кожного українського Товариства і бібліотеці кожного Українця в Канаді. Ціна її дуже низька бо лише 10 центів, в чім вчислено ціну за книжку і поштову пересилку. Замовляйте поки час. Замовлення слати на адресу Укр. Стрілецька Громада Бакс 2121. Вінніпег, Ман.

Читайте і передплатуйте тижневик
“УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС”

Виходить в Перемишлі, Галичина. Річна передплата \$2.50. Передплату слати до кооп. “КАЛІНА” Бокс 2121, Вінніпег, Ман.

Ваша жертва на Боевий Фонд прискорює визволення Рідної Батьківщини з під воєнної окупації.

СКЛАДАЙТЕ ЖЕРТВИ НА БОЄВИЙ
ФОНД РІДНОГО КРАЮ

ШЛЯХАМИ НА СОЛОВКИ В. Юрченка.

В цій книжці автор, колишній повстанець, учасник визвольних змагань, опісля радянський урядовець — описує революційні події на Великій Україні, жахливі переживання в большевицьких тюрмах та тернистий шлях на Соловки.

Як продовження тієї книжки друкується дальші спомини В. Юрченка «В Усе влоні ОГПУ» (на Соловках) та втеча звідтіль. Це низка страхіть «Усеволону» (управління северних лагерей особого назначения ОГПУ), нелюдської каторжанської праці засланих та незвичайно цікавий малюнок пригод підчас 5. 000-кілометрової втечі в диких нетрів болот далекої півночі.

Ціна брош. 0.75, в оправі \$1.00

ЗАПИСКИ ЧЕТАРЯ І. Калічка.

Спомини (1918 - 1919рр.) з дрогбицько-бориславського басейну та хирівського фронту. Книжка написана легко й коліристично. —

Ціна брош. 0.50, в оправі 0.75

Повищі книжки можна набути в кооп. “КАЛІНА” 153 МакГрегор Стр. Вінніпег, Ман.

Відновляйте передплату на
“СТРИЛЕЦЬКІ ВІСТИ”

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!**Розбудову Нації****Орган Проводу Українських
Націоналістів**виходить кожного другого місяця
подвійним числомМістить ідеологічні, філософічні,
політичні, історичні, господарські,
військові, літературні та інші статті,
спомини учасників української визво-
льної боротьби, огляди міжнарод-
ної політики, світового господар-
ства, життя на всіх українських зем-
лях і життя Українців на чужині та
звідомлення з діяльності Організа-
ції Українських Націоналістів.Передплату у висоті \$1.50 річно
приймає:**"КАЛИНА"**

BOX 2121

WINNIPEG, MAN.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!**Літопис Червоної Калини**Ілюстрований журнал, виходить кож-
ного місяцяМістить історичні та побутові стат-
ті з часів нашої визвольної війни. О-
писує живим і легким стилем істори-
чні події наших визвольних змагань.

Передплата на рік \$2.00

Передплату слати на адресу:

"КАЛИНА"

BOX 2121

WINNIPEG, MAN.

Кожне Українське Товариство, кожний
свідомий Українець повинні читати і пере-
дплачувати одному двотижневу часопись
"НЕЗАЛЕЖНІСТЬ" що виходить в Пари-
жі, Франція. Річна передплата \$2.00 Пере-
дплату слати на адресу: Кооп. "КАЛИНА"
Box 2121, Winnipeg, Man.**ДУЖЕ ІНТЕРЕСНІ КНИЖКИ ПО ЗНИ-
ЖЕННІ ЦІНИ**Тисяча й Одна Ніч, часть I. і II. (дві книж-
ки). Є це чарівні і займаючі оповідання,
котрі будуть читати молоді і старші з ве-
ликим захватом. Кожда часть обнимає
160 сторін друку. Ціна книжки 40ц
за одну часть. Обі части разом 75цСиня Фльота в двох частях по 450 сторін
кожна. Ціна за обі части разом \$1.25"Синя Фльота", се світової слави роман
перекладу М. Ловинського. Описує про
залізну волю чоловіка, котрий постановив
при помочи своїх таємних винаходів зни-
щити всі воєнні фльоти світа і таким спо-
собом завести світовий мир.**Історія Української Іміграції в Канаді.**Ся книжка має 328 сторін друку, вели-
кого формату. Кожний Українець в Ка-
наді повинен набути сю книжку. З неї до-
відається про українську іміграцію до Ка-
нади від перших початків до нинішних
часів. Книжка написана дуже займаючо
з багатьома ілюстраціями. Ціна 75ц

Замовлення шліть на адресу: —

Narodna Drukarnia

175 McPREGOR ST.

WINNIPEG, MAN.

**Жертвуйте на Фонд Допомоги Інвалі-
дам з української визвольної війни!****Карта Замовлення**Тих, що бажають замовити місяч-
ник "СТРІЛЕЦЬКІ ВІСТІ", прохає-
мо виповнити цю картку та вислати
до нашої адміністрації.Прохаю вислати часопись "Стрі-
лецькі Вісті" на понишу адресу, а в
залученню посилаю передплату в су-
мі 1 доляра.

Імя і назвиско

Почта

Провінція

Українська Стрілецька Кооператива

“КАЛИНА”

має на складі найновіші видання кооперативи “Червоної Калини” у Львові і продає по дуже приступних цінах. Видання “Червоної Калини” — це твори учасників визвольних змагань українського народу.

	Опр.	Брош.		брош.
Перші стежі.....	\$1.25	0.75	Глум	0.75
Джигівський.....	.75	0.50	В огні	0.75
Чорні Рядки	1.00		Оттак собі	0.40
Спомини Шухевича 5 томів			Грішник	0.40
в гарній оправі	5.00		Договір з Денідном	0.25
Зірка	1.00		Слота	0.25
Вадим	1.00	0.60	Між молотом а ковалом	0.25
Щоденник Чикаленка		1.75	Політика принципіальна	
Спомини Петрова 3 т.	3.00	1.80	і опортуністична	0.25
Берестейський мир	1.50	1.00	За рідне гніздо	0.20
Курилася дорбікенька		0.60	Що таке інтернаціоналізм	0.15
Перед навалом		0.60	Белз, Буск, Звенигород	0.10
Чорторий		0.60	За український Львів	0.20
Квіти і кров		0.60	Перемишль	0.10
На згарищах		0.60	Теребовля	0.10
Видиш брате мій	1.00	0.60	Хмельницький у Львові	0.10
Партизани 2 томи	2.00	1.20	На вічну Ганьбу Польщі	0.55
Комухів	1.00	0.60	Гуцульський Курін	0.75
Галаган, спомини 4 т.	4.00	2.80	Спомини Дорошенка 4т.....	1.00
Світова революція 2 т.		3.50	Гіркий то сміх	1.00
На чорній дорозі	1.00	0.60	Товариші сміху	0.45
Чета крилатих		0.75	Люде і блазні 2 т.	1.00
Хрестний огонь		0.75	Марево війни	0.30
Життя і пригоди Ціпки		0.75	Ждала, ждала козака	0.75

Крім повище наведених видань “Червоної Калини” маємо на складі всі другі видання зі всіх галузей української літератури, включаючи театральні і музичні твори.

Книжки висилаємо на замовлення за попереднім надісланням грошей.
На СОД книжок не висилаємо

Всі книгарні в Канаді дістають книжки на тих самих умовах, на яких побирали книжки впрод. в кооперативи “Червона Калина” у Львові.

Замовлення просимо посилати на слідуючу адресу:

Ukrainska Kooperatywa “KALYNA”

BOX #121

WINNIPEG, MAN. або 158 MCGREGOR ST.